

АНАЛИЗА ХРИШЋАНСТВА И УКАЗИВАЊЕ НА ЊИХОВЕ ГРЕШКЕ

النصرانية – لمحة موجزة إلى كيفية تفنيد عقائدها

Српски – Serbian - صربي

Писац:

Мухамед Ал-Абдулхај

محمد بن عبد العبد الحى

Превод:

Марко Вучковић

ماركو وتسكوفيتس

Рецензија:

Фејзо Радончић

Љубица Јовановић

فيزو رادونشيش

ليوبييتسا يوفانوفيتس

Анализа хришћанства и указивање на њихове грешке

Библија

Постоје две целине (два дела); Стари завет и Нови завет. У Новом завету Библије налазимо четири добро позната Јеванђеља по Матеју, Марку, Луки и Јовану. Она су написана између 70. и 115. године нове ере, деценијама након Христовог одласка, и наводно се ослањају на текстове који су тада већ били изгубљени. Јеванђеље по Марку је прво Јеванђеље написано у Риму на грчком језику, најмање 40 година након Исусовог уздигнућа. Јеванђеља су сачињена након што су се први Исусови следбеници поделили у неколико секти. Писци нису осећали превелику брижност када је у питању очување оригиналног текста, па је ту било додавања, одузимања и других врста искривљавања текста, јер је рукопис требао да служи пишчевим личним интересима. Године 325. Јеванђеља по Марку, Матеју, Луки и Јовану била су укључена у главни библијски текст, а Црква одбацује остатак постојећих текстова називајући их јеретичким.

1. Оригинално Јеванђеље које је објављено Исусу и које је поменуто у Кур'ану као и у савременим Јеванђељима данас не постоји. Први записи о Исусовим изрекама који су направљени убрзо након његовог узнесења на небеса били су изгубљени.
2. Јеванђеља су написана између 70. и 115. године после Исусовог одласка, и била су заснована на изгубљеним документима. Као последица, дошло је до слободне манипулације садржајем. Ниједан од аутора четири Јеванђеља није лично видео Исуса нити је чуо његов говор. Они нису били очевици.
3. Јеванђеља су записана на грчком језику, док је Исус говорио арамејским језиком.
4. Савремена Јеванђеља и већина посланица (писама) нису била одабрана и легализована све до сабора у Никеји 325. године. Овај сабор је прихватио схватања и погледе мањине наспрам већине која је веровала у чисти монотеизам.
5. Велика већина Новог Завета састављена је на писањима Павла и његових ученика. Павле, који никада није видео Исуса нити је чуо његов говор, у својим почетцима је био један од најистакнутијих непријатеља Исусове проповеди и службе.

6. Постоје велике неподударности на неколико места између рукописа.

Књиге Старог Завета (39)	Нови Завет (27 књига)
--------------------------	-----------------------

7. Јеванђеља четвртог и петог века, посматрана у целини, заједно са посланицама, садрже многе грешке и контрадикције.
8. Нови Завет, на коме се заснивају модерне хришћанске доктрине, претрпео је радикалне измене и скоро свако ново издање је другачије од претходних издања. Неке од промена које су се сада спроводе су толико корените и битне да ударају на саме темеље хришћанства као што је Тројство.
9. Речи које се не могу наћи у Библији су: Библија, Хришћанство, Јудаизам, Исконски грех и Тројство.

#	Књига	Опис	#	Књига	Опис	
1	Постанак	Пет Мојсијевих књига	1	Матеј	Јеванђеља (канонске књиге)	
2	Излазак		2	Марко		
3	Левитски Законик		3	Лука		
4	Бројеви		4	Јован		
5	Поновљени Закон		5	Дела апостолска	Историјске књиге	
6	Исус Навин	Историјске књиге	6	Римљанима	Павлова писма	
7	Судије		7	1 Корићанима		
8	Рута		8	2 Корићанима		
9	1 Самуелова		9	Галаћанима		
10	2 Самуелова		10	Ефежанима		
11	1. Краљевима		11	Филипљанима		
12.	2. Краљевима		12	Колошанима		
13	1. Дневника		13	1 Солуњанима		
14	2. Дневника		14	2 Солуњанима		
15	Езра		15	1 Тимотију		
16	Нехемија	16	2 Тимотију			
17	Јестира	Књиге мудрости	17	Посланица Титу		Павлова писма
18	Јов		18	Посланица Филемону		
19	Псалми		19	Посланица Јеврејима		Писма која нису Павлова
20	Пословице		20	Јаковљева посланица		
21	Проповедник	21	1.Петрова посланица			
22	Песма над песмама	22	2.Петрова посланица			

Листа књига из Старог и Новог завета

23	Исаија	Библија	23	1.Јованова По-	Пис
----	--------	----------------	----	----------------	------------

			сланица	
24	Јересија		2. Јованова Посланица	
25	Јересијине тужбалице		3. Јованова Посланица	
26	Језекиљ		Јудина Посланица	
27	Данило		Откровење Јованово-Апокалипса	Пророчанско
28	Осија	Дванаест мањих Посланика		
29	Јоил			
30	Амос			
31	Овадија			
32	Јона			
33	Михеј			
34	Наум			
35	Авакум			
36	Софонија			
37	Агеј			
38	Захарија			
39	Малахија			

Свети Павле

Павле је био родом из Тарса (град у данашњој Турској). Био је интелигентна и образована особа, јевреј по пореклу, са веома добрим познавањем грчке литературе и не-јеврејских култура. Павле се снажно противио Исусу током свог живота, мучио је и убијао многе његове следбенике према његовом личном признању; путовао је у Дамаск како би учествовао у хапшењу Исусових следбеника и тада је искусио визионарски сусрет са Исусом, који је, како је Павле тврдио, од њега затражио да постане његов проповедник. Умро је 94.године нове ере.

1. Павле је аутор 13 од 27 књига које чине Нови Завет.
2. Увек је веровао у Исуса из своје визије – мистичког Исуса, а није га интересовао Исус који је међу својим народом живео и проповедао своје Јеванђеље.
3. Он није присуствовао Исусовом распећу.
4. Он је гонио/ убијао следбенике Исуса пре и након Исусовог уздигнућа.
5. Чинио је све од себе како би удаљио хришћане од 10 заповести Старог завета.
6. Павле није учио Јеванђеље ни од једног од Исусових блиских апостола или следбеника.
7. Павле није био један од ученика које је Исус одабрао као своје апостоле. Он никада није срео Исуса.
8. Павле је проповедао своју сопствену верзију хришћанства која је коренито била другачија од оне коју је сам Исус подучавао, и другачија од оне верзије хришћанства у коју су Исусови изабрани апостоли веровали.
9. Остварио је изузетан успех међу незнабошцима јер је користио сва средства да их придобије.
10. Он сам признаје коришћење лажи и обмане.¹
11. Постепено је мењао Исусов статус; заступник > син Божији > једнак Богу > Бог.
12. Његова проповед долази из његових личних убеђења.
13. Мисионарство је са јевреја скренуо према паганима.

¹ „Али нека буде, ја не досадих вама, него лукав будући добих вас преваром.“ (Коринћанима 12,16.)
 „Јер ако истина Божија у мојом лажи већа постане на славу његову, зашто још и ја као грешник да будем осуђен?“ (Римљанима 3,7.)

14. Укинуо је јеврејске обреде и праксе како би своје следбенике учинио независним о јеврејима.
15. Није имао никакву доказану врсту божанске упуте нити инспирације.
16. Павле је био прекораван и сматран превртљивом особом.
17. Павле је измислио следеће:
 - ❖ Ускрснуће
 - ❖ Исконски грех
 - ❖ Укинуо је обрезивање
 - ❖ Теорија Исусовог искупљења греха за цело човечанство
 - ❖ Укинуо је клање животиња због меса
 - ❖ Увео је теорију Тројства
 - ❖ Увео је римску недељу као нерадни дан
 - ❖ Увео је слављење празника (25. децембар) као Исусов рођендан
 - ❖ Увео је прославу „Ускрса“

Исус Христ је прорекао лажног пророка: (Матеј 7:15-23) **„Чувајте се од лажних пророка, који долазе к вама у оделу овчијем, а унутра су вуци грабљиви. По родовима њиховим познаћете их. Еда ли се бере с трња грожђе, или с чичка смокве?...“**

Апостоли и ученици

Исус је одредио дванаесторицу за своје ученике и сви су били јевреји. Ученици су позивани; апостоли су били послати. Сви апостоли су ученици; сви ученици нису и апостоли.

1 Симон	2 Андрија	3 Јаков Зеведејев	4 Јован
5 Филип	6 Вартоломеј	7 Тома	8 Матеј
9 Јаков Алфејев	10 Левеј / Тадеј	11 Симон Кананит	12 Јуда Искариотски

Исус је утрошио доста свог труда у покушају да своје ученике образује али га они нису најбоље разумели јер је њихово схватање било веома слабо. Дакле Исус се није упуштао у објашњавање ствари које његови ученици нису могли да разумеју. Исус је постао тужан када је осетио да његови ученици нису најбоље разумели његову поруку и мисију. Делује тако као да је Исус осећао да његови ученици неће бити у могућности да прошире и да подуче људе његовом учењу након што он напусти овај свет.

Личност Исуса Христа по Библији:

- **Маријин син**

„А Исус им рече: „Кад подигнете Сина човечијег, онда ћете дознати да сам ја, и да ништа сам од себе не чиним, ...“ (Јован 8:28)

„Јер је син човечији дошао је да нађе и спасе шта је изгубљено.“ (Лука 19:10)

- **Човек**

А сад гледате мене да убијете, човека који вам истину казах коју чух од Бога.“ (Јован 8: 40)

- **Посланик (пророк)**

„Али данас и сутра и прекосутра треба м ићи; јер пророк не може погинути изван Јерусалима.“ (Лука 13:33)

- **Гласник послат од стране Бога**

„Тада им одговори Исус и рече: „Моја наука није моја, него Оног који ме је послао.“ (Јован 7:16)

„Ко једно овакво дете прими у име моје, мене прима; а ко мене прими, не прима мене него Оног који је мене послао.“ (Марко 9:37)

- Плач

„И у деветом сату повика Исус гласно говорећи: Елои! Елои! Лама саватани? Које значи: Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио? (Марко 15:34)

- Молитва

„А ујутру, врло рано уставши, изађе и оде насамо, и онде се мољаше Богу.“ (Марко 1:35)

- Глад

„И сутрадан кад изађоше из Витаније, огладне.“ (Марко 11:12)

- Додирљивост

„И рече Исус: Ко је то што се дотаче мене? А кад се сви одговараху, рече Петар и који беху с њим: Учитељу! Народ те опколио и турка те, а ти кажеш: Ко је то што се дотаче мене? А Исус рече: Неко се дотаче мене; јер ја осетих силу која изађе из мене.“ (Лука 8:45-46)

- Сан

„А кад иђаху они Он заспа. И подиже се олуја на језеру, и топљаху се, и беху у великој невољи.“ (Лука 8:23)

- Последњи час

„А о дану том или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни Син, до Отац.“ (Марко 13:32)

- Кушање

„Тада Исуса одведе Дух у пустињу да Га ђаво куша.“ (Матеј 4:1)

- Подчињеност

„Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ми је послао.“ (Јован 5:30)

- Подучен

„А Исус им рече: Кад подигнете сина човечијег, онда ћете дознати да сам ја, и да ништа сам од себе не чиним; него како ме научи Отац мој онако говорим.“ (Јован 8:28)

- Јело

„Дође син човечији, који једе и пије, а они кажу: Гле човека изјелице и пијанице, друга цариницима и грешницима. И оправдаше премудрост деца њена.“ (Матеј 11:19)

- Пост

„И постивши се дана четрдесет и ноћи четрдесет, напоследку огладне.“ (Матеј 4:2)

- Слух

„И Отац који ме посла сам сведочи за мене. Ни глас Његов кад чусте ни лице Његово не видесте.“ (Јован 5:37)

- Вид

„Који сам има бесмртност, и живи у светлости којој се не може приступити, ког нико од људи није видео, нити може видети, коме част и држава вечна. Амин.“ (1 Тимотеју 6:16)

Исусово распеће

Исусова смрт на крсту је основна и централна доктрина хришћанства. По том учењу Исус је морао да умре на крсту како би се развила доктрина ускрснућа а људска врста очистила од „исконског греха“ и њихових сопствених греха. Хришћани верују да је Исус умро и да је потом био оживљен (ускрсао). Јевреји су тврдили да су они убили Исуса на крсту и тиме су доказивали да је његова тврдња о посланству била лажна (месијанска мисија). Павле је потом учио ускрснућу и распећу.

У Библији је записано да нико није присуствовао тренутку распећа. Гробница у којој је требао да се налази Исус је потом пронађена празна и закључено је да је он ускрсао јер су га ученици и други сведоци видели живог након наводног ускрснућа.

Хришћанство > Исус је разапет на крсту како би човечанство очистио од исконског греха и њихових сопствених греха.

Јудаизам > Исусова смрт на крсту била је сигурни доказ да је он био лажни пророк и варалица.

Редослед догађаја:

Дан	Време	Догађај
Петак, април 15, 30. н.е.	1:00-1:30	Сукоб у врту и Исусово хапшење.
	1:30-3:00	Почиње Исусово физичко злостављање и понижавање.
	3:00-5:00	Заточење у Кајафиној палати.
	5:00-6:00	Одлука да се римска влада замоли да убије Исуса.
	6:00-7:00	Саслушање испред римског управника Пилата, који каже: „Не видим никакву кривицу код овог човека.“
	7:00-7:30	Саслушање пред Иродом Антипом, сином Ирода Великог, који је имао надлежност у Галилеји. Исус је одбио да одговори на било које питање и Ирод га је убрзо вратио Пилату.
	7:30-8:30	Пилат је учестало покушавао да ослободи Исуса али су се јеврејске вође стално противиле томе. Пилат физички потом злоставља Исуса желећи да тиме задовољи јеврејске вође. Међутим, јевреји захтевају да Исус буде разапет. Пилат се противи али на крају издаје наредбу да се Исус погуби.
	8:30-9:00	Пилатови војници воде Исуса на суд („Праеториум“) где настављају са вређањем и мучењем Исуса укључујући постављање трновитог венца на његовој глави.
	9:00-12:00	Исус је присиљен да носи свој крст на коме је притом разапет.
	12:00-15:00	Последњих 3 часа на крсту.
	15:00	Смрт.
	-	Сахрана.
Недеља, април 17, 30. н.е.	-	„Ускрснуће“ – прво забележено Исусово појављивање као живог након погубљења.

Исусово распињање на крст засновано је на искорумпираним темељима, а самим тим било шта грађено на таквим темељима је само по себи нетачно.

1. Према Јеванђељу по Марку 14:50: **„И оставиши га, ученици сви побегоше.“** Распеће није посведочио нити један од Исусових

ученика, другим речима, није било поузданих очевидаца а извори приче су сумњиви.

2. Исус је на крсту Бога молио за помоћ **„А око деветог сата повика Исус гласно говорећи: Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?“** (Матеј 27:46) **Говорећи: „Оче! Кад би хтео да пренесеш ову чашу мимо мене! Али не моја воља него Твоја да буде.“**(Лука 22:42)
3. Исусова молитва да не умре на крсту је према Јеванђељу по Луки 22:43 прихваћена од Бога: **„А анђео му се јави с неба, и крепи га.“** **„Он у дане тела свог мољења и молитве к Ономе који Га може избавити од смрти с виком великом и са сузама приносаше, и би утешен по својој побожности.“** (Јеврејима 5:7) Како је онда он ипак могао да умре на крсту?
4. Према Јеванђељу по Матеју (27:46) **„А око деветог сата повика Исус гласно говорећи: Или! Или! Лама савахтани? То јест: Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?“** Разапета особа је на глас јецала. У наведеном одломку је јасан доказ да разапета особа није могла да буде Исус Христ, јер овакав плач из очаја никако не би могао пристајати Божијем Месији, а камоли некеме за кога се тврди да је Бог који је добровољно разапет. Са друге стране веровање у његову смрт на крсту по јеврејском учењу значи и занегирати његово посланство.
5. Његове ноге нису поломљене од стране римљанских војника јер су они сматрали да је већ мртав: **„Онда дођоше војници, и првом дакле пребише ноге, и другом распетоме с Њим. А дошавши на Исуса, кад га видеше да је већ умро, не пребише му ноге.“** (Јован 19:32-33) Можемо ли се уздати у изјаву ових војника да је он већ био мртав? Или су они желели да спасу Исуса јер су га сматрали недужним?
6. Да је Исус умро на крсту, сва његова крв би већ била истекла и ништа не би могло да изађе када је његово тело било „пробушено“: **„Него један од војника прободе Му ребра копљем; и одман изиђе крв и вода.“** (Јован 19:34)
7. Када су Фарисеји питали Исуса да им да знак да је он истински Божији посланик он је одговорио: **„Јер као што је Јона био у**

трбуху китовом три дана и три ноћи: тако ће бити и Син човечији у срцу земље три дана и три ноћи.“ (Матеј 12:40)

Занемаримо сада временски фактор, време које није било три дана и три ноћи већ један дан (субота преко дана) и две ноћи (петак увече и субота увече). Битни критеријуми знака јесу: **КАО ШТО ЈЕ ЈОНА!** „Јона је био жив у стомаку кита, а исто је и Исус био Жив у срцу земље. Да ли се слажете да је Јона још увек био жив кад је био повраћен из стомака кита? Да! Тако пише у Библији. Значи знак да ће он живети је био испуњен, како што је и предвидео.

8. Сам Исус каже да он није умро на крсту. Рано у суботу ујутро Марија Магдалена је отишла на гроб који је затекла празан. Видела је неког налик баштовану. Након разговора са њим препознала је да је то био Исус и желела је да га додирне. Исус је рекао: **„Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к Оцу свом...“** (Јован 20:17)

„Не дохватај се до мене“ > можда због тога што су га болеле свеже ране.

„Још се не вратих к Оцу свом“ > значи да он није био мртав већ још увек жив. Ако било ко умре, он се једино врати Богу.

9. Он је стајао на крсту мање од 3 сата и када је владар римске провинције известио да је Исус умро, био је по природи случаја изненађен јер је из свог искуства знао да ниједан човек није могао да умре на крсту у том кратком временском периоду.
10. Јевреји су били забринуте због приближавања Сабата и као резултат томе Исус је био спуштен са крста жив или мртав. Речено је у Старом Завету: **„Нека не преноћи тело његово на дрвету, него га исти дан погреби, јер је проклет пред Богом ко је обешен; зато не скврни земље коју ти Господ Бог твој даје у наследство.“** (Поновљени закон 21:23)
11. Јевреји су имали сумњу у вези тога да ли је Исус умро на крсту: **„Сутрадан пак по петку сабраше се главари свештенички и фарисеји код Пилата, и рекоше: Господару! Ми се опомену смо да овај лажа каза још за живота: После три дана устаћу. Зато заповеди да се утврди гроб до трећег дана да не дођу како ученици његови ноћу и да га не украду и не кажу народу: Уста из мртвих; и биће последња превара гора од прве.** (Матеј 27:62-64)

12. (Матеј 27:62-64) Прва грешка / последња грешка (прва грешка: спустили су Исуса без ломљења његових ногу мислећи да је већ мртав (последња грешка: Исус је предат тајном ученику који се старао о Исусовом опоравку)
13. Тајни ученик узима онесвешћено Исусово тело и полаже га у гробницу која је у ствари била пространа одаја исклесана у стени 2м широка, 5м дугачка и 2,5м висока.
14. **„А Исус уставши рано у први дан недеље јави се најпре Марији Магдалени, из које је истерао седам ђавола.“** (Марко 16:9) У недељу ујутру Марија Магдалена долази и миропомаже мртво Исусово тело. У овоме нема логике јер после две ноћи и једног дана ниједно мртво тело не би било помазано (учвршћено, ферментисано и разложено).
15. **„А док они још не вероваху од радости и чуђаху се рече им: Имате ли овде шта за јело? А они му даше комад рибе печене, и меда у саћу. И узевши изједе пред њима.“** (Лука 24:41-43) Ускрсло тело, оно не би требало да има било какве потребе за храном али је Исус јео при сусрету са својим ученицима и физички им се показао.

У Исламу и према Кур'ану, Исус Христ нити је разапет, нити је убијен, него га је Аллах спасио сплетки неверника и злочинаца и уздигао га је на небеса:

„И због речи њихових: „Ми смо убили Месију, Исуса, сина Маријиног, Божијег посланика!“ А нису га убили ни распели, већ им се причинило. Они који су се о њему у мишљењу разилазили, они су сами о томе у сумњи били; о томе нису ништа поуздано знали, само су нагађали; а сигурно је да га нису убили.“ (Кур'ан, 4:157)

Доктрине хришћанства

- 1) Тројство
- 2) Божанско синовство

- 3) Исусово божанство
- 4) Исконски грех
- 5) Искупљење
- 6) Ускрснуће
- 7) Спасење
- 8) Узнесење
- 9) Други долазак

1. Тројство

Постојање три божанства, различита су и другачија лица Бога и она су једнака и једнако вечна:

- Отац
- Син
- Свети Дух

Сам Исус никада није споменуо Тројство. Нити је Исус, нити су његови ученици учили Тројству, нити га је било који од ранијих великих учењака или Исусових следбеника проповедао. Шта више, четири канонизована Јеванђеља не садрже било какво објашњење нити помен Тројства. Ова доктрина је усвојена на Никејском Сабору 325. године. Овај Сабор је усвојио поглед мањине уместо већине који су веровали чистим монотеизмом.

У Ревидираној Стандардној Верзији из 1957 (Јеванђеље по Јовану 5:7) лежао је једини снажни доказ тројства али данас овај стих не постоји:

„Јер тројица су који воде запис на небесима, отац, реч и Свети Дух: и ова тројица су једно.“

Концепт који је Исус имао о Богу није ни на који начин био другачији од концепта о Богу свих претходних посланика. Сваки од њих је проповедао Божију једноћу:

„И приступи један од књижевника који их слушаше како се препиру, и виде да им добро одговара, и запита га: Која је прва заповест од свих? А Исус одговори му: Прва је заповест од свих: Чуј Израилју, Господ је Бог наш Господ једини, и љуби Господа Бога свог свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим и свом снагом својом. Ово је прва заповест.“ (Јеванђеље по Марку 12:28-30)

Ислам подучава јасно и једноставно веровање у Божију једноћу. Потврђује Аллахову јединственост и потврђује да Он у Својој божанствености нема партнера. Он је Независтан о коме све створено зависи и Који ни о коме не зависи. Он нити рађа нити је рођен. Ништа не долази из Њега, да је Њему једнако или партнер са Њим.

„Реци: Он је Аллах - Један! Аллах је Уточисти сваком! Није родио и рођен није, и нико Му раван није!“ (Куран, 112:1-4)

2. Божанско синовство

Ова доктрина не произилази из Исусових изрека и учења. Реч „син“ заиста метафорички представља близину Богу у љубави. Исус се назива „сином Божијим“ **13** пута у Библији, док се „сином човечијим“ назива на **83** места у Библији.

У Библији се израз „син Божији“ користи како би изразио следеће:

○ Адам

„Сина Еносовог, сина Ситовог, сина Адамовог, сина Божијег.“ (Лука 3:38)

○ Израиљ

„А ти ћеш рећи Фараону: Овако каже Господ: Израиљ је син мој, првенац мој.“ (Излазак 4:22)

○ Давид

„Казаћу наредбу Господњу; Он рече мени: „Ти си син мој, ја те сад родих.“ (Псалми 2:7)

○ Соломон

„Он ће саздати дом имену мом, и он ће ми бити син, а ја њему Отац, и утврдићу престо царства његовог над Израиљем до века.“ (1 Дневника 22:10)

○ Миротворци

„Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божији назвати.“ (Матеј 5:9)

○ Праведници

„Рекох: богови сте, и синови Вишњег сви.“ (Псалми 82:6)

○ Јефрем

„Ићи ће плачући, и с молитвама ћу их довести натраг; водићу их покрај потока правим путем, на коме се неће спотикати; јер сам Отац Израилју, и Јефрем је првенац мој.“ (Јеремија 31:9)

Ислам одбацује хришћанско поимање „синовства“. Такође, приписивање сина Богу посредно се сматра порицањем и негирањем Његовог савршенства и да се тиме подразумева Његова потреба за још неким поред Себе.

„Они говоре: „Аллах је себи узео дете.“ Хваљен нека је Он! **Напротив, Његово је све оно што је на небесима и на Земљи. Њему се све покорава.**“ (Кур’ан, 2:116)

3. Божанство Исусово

Неки хришћани верују да је Исус Бог за вечност, друго лице узвишеног Тројства. Ово је у контрадикцији са Исусовим изрекама записаним у Јеванђељима. Чињеница је да Исус никада није тврдио да је Бог; уместо тога, он је потврдио учење свих ранијих Божијих посланика, да постоји само један истински Бог.

- „А Исус рече му: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога.“ (Марко 10:18)
- „Рече јој Исус: Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к Оцу свом; него иди к браћи мојој, и кажи им: Враћам се к Оцу свом и Оцу вашем, и Богу свом и Богу вашем.“ (Јован 20:17)
- „И рече Му књижевник: Добро, учитељу! Право си казао да је један Бог, и нема другог осим Њега! (Марко 12:32)
- Појаснио је веома прецизно да се све догађа са вољом Бога, који га је послао: „Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао.“ (Јован 5:30)
- Исус је такође учио томе да је Господ већи од њега, према Јеванђељу по Јовану 14:28: „**Чусте да вам ја казах: идем и доћи ћу к вама. Кад бисте имали љубав к мени, онда бисте се обрадовали што рекох: идем к Оцу; јер је Отац мој већи од мене.**“

- Према Јеванђељу по Марку 13:32: „**А о дану том или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни син, до Отац.**“
- „**Али данас и сутра и прекосутра треба ми ићи; јер пророк не може погинути изван Јерусалима. Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи! Колико пута хтех да скупим чеда твоја као кокош своје под крила, и не хтесте!** (Лука 13:33-34) Исус себе ословљава као једним од пророка (Божијих посланика).
- Исус је такође уздизао и славио Бога, што је јасно према Јеванђељу по Матеји 11:25: „**У то време одговори Исус, и рече: Хвалим Те, Оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од премудрих и разумних а казао си простима.**“

Ислам недвосмислено изриче да нити Исус, нити било које друго људско биће може бити Бог. Ислам такође одбацује идеју да Бог може бити отеловљен или спојен са било којим својим створењем.

Исусово божанство се негира у Кур'ану, 5:72: „**Неверници су они који говоре: „Бог је - Месија, син Маријин!“ А Месија (Исус) је говорио: „О синови Израиља, клањајте се Аллаху, и моме и вашем Господару! Ко другог Аллаху сматра равним, Аллах ће му улазак у Рај забранити и боравиште његово ће Пакао бити; а неверницима неће нико помоћи.**“

У Кур'ану, Аллах Исуса описује као Свог Посланика, чистог и побожног попут посланика из прошлости, али увек као људско биће. Исус је рекао:

„**Ја сам Аллахов роб (слуга)**“ – оно рече – „**мени ће Он Књигу дати и веровесником ме учинити.**“ (Кур'ан, 19:30)

4. Исконски грех

Како пише у **Постанку (2:17)** Адам је згрешио када је прекршио Аллахову забрану једења са забрањеног дрвета. Као резултат, и према хришћанској теологији, сви Адамови потомци наслеђују Адамов грех, што значи да се сва људска бића рађају са исконским грехом.

Једина ствар која је могла спрати грехе било је проливање крви. Ова крв је морала бити савршена, безгрешна и неискорумпирана. С тога, нико не може бити спасен осим прихватајући Исуса за свог личног спаситеља.

Доктрина „наслеђеног греха“ не налази на потпору у Исусовим речима нити у Старом Завету као ни код Посланика који су долазили пре њега. Шта више, у књигама Новог Завета не постоје записи концепта исконског греха. Јеванђеља људе уче томе да је сваки човек одговоран за своја сопствена дела; деца неће бити кажњивана због греха њихових родитеља. Ниједно људско биће се не рађа грешно.

Рационалније размотрено, осуђивање читаве људске врсте за грех почињен хиљадама година пре од стране наших првих родитеља било би врхунац неправде. Одговорност или кривица за овај грех би једино требала бити на починиоцу греха а не и на његовој деци. Велика је неправда сматрати невиног човека/жену грешним од његовог/њеног рођења.

5. Искупљење

Искупљење значи да је Бог убио невиног и недужног Исуса као казну због греха оних који верују у Исусову смрт и ускрснуће. Искупљењем се проповеда да је Исус болно умро на крсту како би искупио и исконски грех и све остале грехе човечанства. Исус је ову цену платио својим животом, смрћу на крсту. Ова догма не само да негира Божију милост већ и Његову правду.

Постоје многи деманти који потврђују обману веровања у искупљење и распеће. Следећи су само неки међу њима:

1. Догма искупљења и исконског греха заснована је на корумпираним темељима знања, и свако знање изграђено на њима је само по себи искорумпирано.
2. У контрадикцији су са Старим и Новим Заветом (Поновљени закон 24:16): **„Нека не гину очеви за синове, ни синови за очеве; сваки за свој грех нека гине.“**
3. Исус је сам рекао: **„Јер ће доћи Син човечији у слави Оца свог с анђелима својим, и тада ће се вратити свакоме по делима његовим.“** (Матеј 16:27)
4. Према Постанку (5:5), наш отац, Адам, живео је са својом супругом 930 година након што су појели плодове забрањеног дрвета. Ово доказује неистину из Постапка 2:17, где пише: **„Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега,**

умрећеш,“ што се није догодило. Ово такође указује на то да се Адам покајао за свој грех и да је тражио опрост, који му је Бог и дао. Па, како су Адам и његова супруга „живели,“ мора да су се „покајали и искупили за све грехе које су починили.“ Ово значи да грех није био наслеђен, шта више, не постоји разлог да је Исус морао да умре због било чијих греха.

Према Библији није исправно говорити да је Исус дошао да својеволјно и намерно погине због греха људи. У Библији читамо да није желео да умре на крсту. **„Говорећи: „Оче! Кад би хтео да пренесеш ову чашу мимо мене! Али не моја воља него Твоја да буде.“** (Лука 22:42)

5. Библија нам говори у Јеванђељу по Матеју (27:46) да је распета особа плакала на сав глас, говорећи: **„Боже мој, Боже мој, зашто си ме заборавио?“** Овакав очајнички плач доказује да распета особа није била вољна да умре на крсту. Шта је важније, овај стих садржи чист доказ да распета особа није могла да буде Исус Христ, јер овакав очајнички плач и паника не пристају једном Божијем посланику, да и не говоримо о некоме за кога хришћани тврде да је сам Бог, који се својеволјно жртвовао и умро у тешким мукама на крсту.
6. Према Јеванђељу по Марку (14:50), распеће није било посведочено ни од једног од Исусових ученика, другим речима, није било веродостојних очевидаца и извори приче су сумњиви: **„И оставиши га, ученици сви побегоше.“**

Не постоји било каква логична веза између греха и крви. Оно шта брише грехе није крв већ искрено покајање, озбиљан отпор злим искушењима, константно опирање злу и показивање искрености у вршењу Божије воље. У Библији је речено: **„Нема осим мене другог Бога, нема Бога праведног и Спаситеља другог осим мене. Погледајте у мене, и спасићете се сви крајеви земаљски; јер сам ја Бог, и нема другог.“** (Исаија 45:21-22; Јона 3:5-10)

7. Када је Исус упитан за пут вечног живота, његов одговор није био да је то „веровање у њега као жртву и проливањем његове крви. Уместо тога је рекао: **„А ако желиш ући у живот, држи се заповести.“** (Матеј 19:17)

8. Догма искупљења не само да је увреда рационалног размишљања, већ такође људе мотивише да занемаре добра дела и почине зла дела попут убиства, крађе, силовања и прељубе.
9. Овакво веровање је покушај бекства од одговорности и праведности (кажњавање неког другог за наше грехе).

Ислам одбацује догму искупљења и децу сматра како чистом, тако и безгрешном при рођењу. Ислам подучава да се опрост греха не може добити патњом и жртвом било које особе већ једино Божијом милошћу и личним искреним покакањем са упорним трудом избегавања зла и чињењем добрих дела.

„Аллах ће вам опростити, од милостивих Он је најмилостивији!“
(Куран, 12:92)

По спознаји да се човек искрено покајао, имајући прави мотив да победи зло у себи, Свемогући Бог може да опрости његове пропусте и грехе заједно.

6. Ускрснуће

Хришћани верују да је Исус Христ био оживљен након његове смрти на крсту.

7. Спасење

Хришћанство проповеда да човечанство може да прими спас једино смрћу и ускрснућем Исуса Христа. Павле додаје да је до спаса лако доћи и да оно не зависи на извршавању Десет Заповести.

8. Узнесење

Учење о узнесењу тврди да је након своје смрти и оживљења, Исус уздигнут на Небо. Марко и Лука су једини имали запис о овоме али је запис избрисан 1952. године.

9. Други долазак

Сви истински верници у Христа ће нестати са земље и преселиће се у духовно царство - наслађивање и усхићење. Затим долази време великих невоља које ће бити обележено ратовима и репресијом које ће довести до појаве анти-Христа. Када анти-Христ буде покушао да нападне Израел са својим војскама, Исус ће се вратити са армијом анђела и поразиће га у великој

бици названој Армагедон. Уследиће хиљаду година мира где ће Исус светом владати као краљ.

Изворно хришћанство је Ислам

Сви Божији посланици учили су Исламу; па и Исус. Ислам је вера свих посланика, укључујући и Исуса. Чињеница је да:

- Ислам није нова вера,
- Улога Посланика Мухамеда била је једноставно исправљање онога што је након Исуса искорумпирано, и завршетак изворне поруке, испуњење изворне вере, и представљање човечанству последње, чисте и трајне објаве – Кур'ана, онако како му је Бог објавио.

„Реците: „Ми верујемо у Аллаха и у оно што се објављује нама, и у оно што је објављено Авраму, и Ишмаилу, и Ишаку, и Јакуву, и унуцима, и у оно што је дато Мојсију и Исусу, и у оно што је дато веровесницима од Господара њиховог; ми не правимо никакве разлике међу њима, и ми се само Њему покоравамо.“
(Кур'ан, 2:136)

„Он вам прописује у вери исто оно што је прописао Ноју и оно што објављујемо теби, и оно што смо наредили Авраму и Мојсију и Исусу: „Праву веру исповедајте и у томе се не раздвајајте!“ (Кур'ан, 42:13)

„Аврам није био ни јевреј ни хришћанин, већ прави верник, веровао је у Бога једнога и није био идолопоклоник.“ (Кур'ан, 3:67)

Реч „Ислам“ није само реч идентификације; она заиста са собом носи једно функционално значење. Њено значење носи суштину погледа религије и њених циљева. Има два елемента значења:

1. **Покорност** вољи Једног и Јединог Бога, истинитог Бога
2. **Мир** у мислима, мир у срцу, мир у друштву,..итд.

Заправо, ова два значења нису раздвојена једно од другог; она су међусобно зависна. На овај начин, најпотпуније значење речи Ислам је постигнуће мира кроз предање и покорности вољи Једног Истинитог Бога.

Очигледно, када желимо да потражимо реч „Ислам“ у Библији, морамо да је тражимо једино у њеном преведеном значењу.

(а) „Покорност вољи Једног, Истинитог Бога“

Шта овде тачно представља „покорност“? Представља потпуну послушност, љубав и вољу. Библијском терминологијом, значење би било „испуњавање заповести“, или „чињење Божије воље“. Ове изразе налазимо на многа места у Библији, како у Старом, тако и у Новом Завету.

У Старом Завету: „Сада, дакле, Израиљу, шта иште од тебе Господ Бог твој, осим да се бојиш Господа Бога свог, да ходиш по свим путевима Његовим и да Га љубиш и служиш Господу Богу свом из свег срца свог и из све душе своје, држећи заповести Господње и уредбе Његове, које ти ја данас заповедам, да би ти било добро?“ (Поновљени закон 10:12-13)

Један израз који обухвата све наведене ствари горе је: „потпуна, с вољом и љубављу, покорност Њему.“ Арапски термин „Ислам“, има управо ово значење.

У Новом Завету: „И гле, неко приступивши му: **Учитељу благи! Какво ћу добро да учиним да имам живот вечни? А он рече му: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога. А ако желиш ући у живот, држи се заповести.**“ (Јеванђеље по Матеју 19: 16-17)

„Покорите се , дакле, Богу.“ (Јаковљева посланица 4:7)

„Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оног који ме је послао.“ (Јеванђеље по Јовану 5:30)

Налазимо да је Исус подучавао управо истом – држању заповести, и чињењу Божије воље, тј., поковању Божијој вољи.

(б) „Мир“

Мир је је поменут у свеобухватном смислу – мир са Творцем, спокој ума, мир у срцу, мир у друштву, у смислу вечног мира, уверености, поверења, спаса и сигурности.

„И мир ће бити дело праведних, шта ће правда учинити биће покој и безбрижност довека.“ (Исаија 32:17)

Праведност је резултат држања заповести и мир је резултат праведности. „Мир“ је значење речи „ИСЛАМ“.

„Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божији назвати.“
(Јеванђеље по Матеју 5:9)

Овде се види да је Исус мислио на оне који се предају Богу као „миротворци“, мислећи на Божији народ, или народ који Бог воли. Бог засигурно воли људе који се држе Његових заповести и себе покоре Његовој вољи.

Ислам: Монотеистичка вера свих Божијих посланика

Веровање у Божију једноћу и обожавање никог другог до Бога је јединствено правило. Јасно је да је Ислам (покорност Аллаху) увек била вера свих посланика и Божијих гласника, од Адама до Мухамеда, мир над њима свима. Ислам је доиста била вера Ноје, Аврама, Мојсија и Исуса. Непристрасна анализа поменутих хришћанских доктрина могу водити једино једном закључку – да су обе нерационалне и супротне Исусовом учењу.

Довољно је знати да током година које су непосредно уследиле након Исусовог уздицања на Небо, ниједан од његових следбеника није сматрао Исуса нешто друго до Божијим послаником.

Поменуте хришћанске доктрине зачете су много година касније, што је јасни знак да је оснивање хришћанске цркве било засновано на значајном одступању од Исусове изворне поруке и свих других Посланика пре њега.

Ислам учи једноћи Аллаха, који је један и једини Бог који заслужује да буде обожаван. Како је описано у **Кур’ану (3:67)**, Исус није био отеловљени Бог већ Божији посланик и гласник, и попут било ког другог посланика био је људско биће у сваком смислу. Ислам такође одбацује божанско синовство Исусово и не прихвата догму исконског греха, жртве невиног човека и на тај начин искупљење људских грехова.